

AMAGIRE PRIN RUGACIUNEA DOMNEASCA

Trăim într-o țară creștină sau pretins creștină unde oamenii rostesc în biserici sau în spații publice în grupuri mici sau în adunări mari de sute, mii sau zeci de mii cu diferite ocazii, rugăciunea Domnească. Lumea de astăzi crede în paternitatea universală a lui Dumnezeu și în frăția universală a oamenilor. El ne-a creat pe toți, deci El este Tatăl nostru și oricine rostește rugăciunea Tatăl Nostru face și un gest de justificată întărire a acestei convingeri. „..fiindcă suntem din neamul Lui..” spunea apostolul Pavel în Areopagul ateniilor (Fapte 17). Oare nu înseamnă că El este Tatăl nostru al tuturor și noi toți suntem fiii Săi, creați după chipul și asemănarea Sa?

Omul este cununa creației și asemenea Creatorului și cu cel mai înalt destin dintre toate cele zidite, dar din păcate pierdut. O comoară pierdută nu folosește la nimic celui ce-a avut-o cândva. Relația personală a lui Adam ca fiu cu Dumnezeu ca Tată s-a pierdut în Eden. El și urmașii săi asupra cărora s-a transferat natura păcătoasă sau păcatul adamic sunt comoară pierdută. Domnul Isus a spus religioșilor evreii care Îl se opuneau și îl urau că ei aveau de tată pe diavolul și că nu erau credincioși ca fiii ai credinciosului Avraam așa cum pretindeau, pentru că planuiau uciderea Sa gest inspirat de tatăl lor, ucigașul și mincinosul Satan. Nu găsim undeva că Hristos ar fi spus multimei care îl urma dimpreună cu ucenicii: „Voi toți sunteți fiii lui Dumnezeu” Dimpotrivă face o clară separare între El și ucenicii Săi, de-o parte și lumea și Satan de cealaltă parte (Ioan 17:14-17). În lumina Sfintei Scripturi doar cei credincioși prin Domnul Hristos care îi aparțin lui Dumnezeu îi pot spune: „Tată”, rostind un adevăr nu doar o formulă. Prin nașterea biologică chiar dacă inocenți la început cu timpul inevitabil pentru că nu putem să nu păcătuim, devenim copii ai maniei (Efeseni 2:3), ai diavolului (1 Ioan 3:10). Putem să rostim rugăciunea Domnească dar asta nu schimbă cu nimic situația. Doar prin credința sinceră și încrederea personală în jertfa Domnului Isus Hristos duhul nostru cel mort în păcat este adus la viață, suntem înfiați în familia lui Dumnezeu și primim dreptul de copii ai lui Dumnezeu și Duhul care ne face să

strigam: Tata Ceresc ! (Romani 8:15;Ioan 1:12,13). Mantuitorul spune clar:”Nu oricine imi zice: Doamne ,Doamne ! va intra in Imparatia Cerurilor ,ci cel ce face voia Tatalui meu care este in ceruri”(Matei 7:21).

Este foarte important ca fiecare sa priveasca in adancul inimii sale la realitatea de acolo. Sa verifice daca are aceasta deplina incredere si convingere in virtutea careia poata sa-l spuna sincer si cu bucurie lui Dumnezeu:”Tatal meu care esti in ceruri”,neamagindu-se cu rostiri ale rugaciunii Domneste in timp ce traieste in pacat si dezinteresat de voia lui Dumnezeu. Un asemenea om este pe calea cea larga care duce la pierzarea vesnica ,pe care cei mai multi alearga (Matei 7:13,14). De aceea sa gasim duhul potrivit si Cuvantul adevarului . Sa aratam cu smerenie si claritate semenilor cand avem prilej ,realiatatea asa cum o prezinta Domnul in Cuvantul Sau ,ca sa nu incurajam in cei ce se roaga cu noi sperante desarte prin simpla rostire a rugaciunii Domneste. 2.02.'016,RV